

Arrest

nr. 287 287 van 6 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. LYS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 december 2020.

1.2. Op 30 maart 2022 wordt verzoekster voor de eerste maal gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat. Op 5 augustus 2022 werd zij een tweede maal gehoord door het CGVS, eveneens bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 24 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Uige, gemeente Damba, op 02/05/1999, een datum die later door uw tante en oom werd aangepast naar 1994. Uw ouders overleden in 2002, waarna u verhuisde naar uw oom A.(...) L.(...) en uw tante langs moederszijde. Een week nadat u hier aankwam werd u seksueel misbruikt door uw oom hetgeen bleef voortduren tot december 2016. Op vraag van uw zus N.(...) M.(...) trok u in januari 2017 bij haar in, opdat u zich kon inschrijven op de universiteit van Gregorio Semedo. Daar sloot u zich op 28 juli 2018 aan bij J. (...) U.(...) P.(...) U.(...) A.(...) N.(...) (verder: J.(...)). U functioneerde als secretaresse binnen de organisatie, wat inhield dat u de aanklachten en verslagen opstelde, documenten dicteerde en pamfletten maakte om jongeren te mobiliseren voor de manifestaties die jullie organiseerden. U en uw verantwoordelijken werden bedreigd door de politie daar jullie naam en telefoonnummer steeds werd genoteerd bij het indienen van een aanklacht, zoals bijvoorbeeld bij de aanklacht omtrent de verdwijning van uw twee collega's, J.(...) A.(...) en G.(...) C.(...). Op 7 januari 2020 nam u voor het laatst deel aan een manifestatie, waarbij u een pamflet droeg met een foto van deze twee collega's. Dit en de aanklacht die u indiende met betrekking tot hun verdwijning zijn volgens u de aanleiding tot uw arrestatie die plaatsvond na het beëindigen van de manifestatie. Vervolgens verbleef u twee maanden in het politiecommissariaat van Viana. U weet daar in de nacht van 10 maart 2020 te ontsnappen met behulp van een politie – agent die via uw zus N.(...) M.(...) contact opneemt met uw oom B.(...) K.(...). Gedurende zes dagen duikt u onder op uw thuisadres bij uw zus N.(...) M.(...). Op 17 maart verlaat u Angola in het gezelschap van uw zus V.(...) B.(...). Op 18 maart 2020 komt u aan in Portugal, waar jullie wegen splitsen. U reist verder door naar België en komt hier aan op 20 maart 2020 om vervolgens de Belgische asielinstanties op 08 december 2020 te verzoeken om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het onderhoud van 30 maart 2022 op het CGVS volgende documenten neer: Een kopie van uw paspoort met uw visum geldig van 16 januari 2018 tot 01 maart 2018; Een kopie van uw paspoort met uw visum geldig van 24 februari 2020 tot 08 april 2020; Een kopie van de verklaring van inschrijving op de universiteit van Gregório Semedo (d.d. 13/01/2020); een kopie van het certificaat dat u een lerarenopleiding hebt gevolgd in de school "Cor Mariae" in Uige (d.d. 30/12/2016); Een kopie van een attest opgesteld door klinisch psycholoog T.(...) F.(...), T.(...) (d.d. 28/03/2022); Een kopie van uw lidkaart van de vereniging J.(...); Een kopie van de aanklacht die u heeft ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de arbitraire detentie van drie burgers de nacht van 15 oktober 2019 (d.d. 18/10/2019); Een kopie van de aanklacht die u heeft ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de verdwijning van J.(...) A.(...) (d.d. 21/09/2019); Een kopie van de correspondentie tussen de verantwoordelijke van uw vereniging, M.(...) L.(...), en het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties en de Mensenrechten (d.d. 29/02/2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat – Generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u gedurende het eerste onderhoud op het CGVS neerlegt en de verklaringen van uw advocaat blijkt immers dat u slaapproblemen, angsten, herbelevingen, apathie, een constant gevoel van verdriet en donkere gedachten vertoont. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat – generaal.

Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten. Tenslotte werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer naar Angola te verdwijnen of van het leven te worden beroofd door de Angolese autoriteiten ten gevolge van uw lidmaatschap van J.(...) U.(...) P.(...) U.(...) A.(...) N.(...) (verder: J.(...)) waarbij u een klacht indiende tegen de verdwijning van uw twee collega's en nadien deelnam aan een manifestatie waarbij u een foto van hen vasthield. U werd hier reeds voor gearresteerd, wat ertoe heeft geleid dat u Angola definitief verliet. Tevens vreest u bij terugkeer het opgelopen trauma omtrent het seksueel misbruik door uw oom A.(...) L.(...) te zullen herbeleven (Notities van het persoonlijk onderhoud op 30 maart 2022 (verder: NPO 1), p. 13 - 16, 22; Notities van het persoonlijk onderhoud op 5 augustus 2022 (verder: NPO 2), p. 7 - 8, 11 - 13, 16, 20 - 21). **Het verhaal dat u voorhoudt, brengt echter reeds meerdere bedenkingen met zich mee wat betreft de aannemelijkheid en de ernst van uw vrees voor vervolging.**

Ten eerste is het feit dat u persoonlijk, en bij uitbreiding J.(...) in het algemeen, werd bedreigd en gecontroleerd door de Angolese autoriteiten volgens u volledig te wijten aan de infiltratie van enkele studenten die dicht stonden bij de machthebbers van de huidige regeringspartijen van Angola (NPO 1, p. 15) waarmee jullie organisatie werd geconfronteerd. Hoewel u volgens uw verklaringen door de autoriteiten wordt gezien als één van de spilfiguren binnen jullie organisatie daar alleen u en de verantwoordelijke, M.(...) L.(...), bedreigingen ontvingen van de politie (NPO 1, p. 15, 19, 21) en u bovendien persoonlijk werd opgespoord door de politie omwille van uw deelname aan de manifestatie van 7 januari 2020 en de aanklacht die u indiende omtrent de verdwijning van uw twee collega's (NPO 1, p. 10, 22; NPO 2, p. 15) **weet u slechts vage verklaringen neer te leggen wat betreft de infiltratie die aan de basis van die bedreigingen ligt.** Zo kan u noch duiden door wie J.(...) werd geïnfiltrerd, noch kan u de periode benoemen waarin jullie zich realiseerden dat de organisatie werd geïnfiltrerd en de autoriteiten dus op de hoogte raakten van jullie activiteiten (NPO 1, p. 20 - 21). **Voorts levert u geen concrete elementen over de manier waarop jullie werden geïnfiltrerd en hoe u kennis heeft genomen van die infiltratie.** U komt niet verder dan te stellen dat u bedreigingen ontving van de politie op het nummer dat u zelf aan de autoriteiten gaf bij het indienen van een aanklacht. Dat deze bedreigingen regelmatig werden geuit voor de geplande activiteiten van jullie organisatie plaatsvonden, kan puur toeval zijn. De berichten die u ontving, zeiden immers het volgende: jullie gaan de gevangenis in als jullie verder doen of jullie gaan iets tegen komen (NPO 1, p. 20 - 21) **en bewijzen op geen enkele manier dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van jullie geplande activiteiten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het niet uitgesloten is dat de bedreigingen die u ontving voortkwamen uit het feit dat u uw telefoonnummer aan de autoriteiten gaf bij het indienen van een aanklacht en dus niet zo zeer betekent dat J.(...) werd geïnfiltrerd.** Daarbij dient overigens te worden opgemerkt dat u de – reeds weinig aannemelijk geachte – infiltratie eveneens aan de basis legt van het ontbreken van informatie over J.(...) op het internet. Ook hier legt u echter vage verklaringen bij neer. Zo stelt u opnieuw niet te weten door wie de website, door u aanvankelijk een internetpagina genoemd, werd geïnfiltrerd. U bent slechts via andere personen te weten gekomen dat de verantwoordelijke verplicht was om jullie website te verwijderen. Verder blijft u zeer vaag over het voorkomen van J.(...) op het internet en de mogelijkheden om informatie over hen te vinden. U gevraagd of J.(...) een eigen website heeft, stelt u dat jullie een pagina hadden.

Vervolgens wordt gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u vaagweg We worden gecontroleerd door onze leidinggevend en we kunnen niet zomaar zeggen wat we willen zeggen. Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd of u een Facebookpagina bedoelt, komt u naar buiten met deze informatie. Tenslotte wordt geïnformeerd of die Facebookpagina de volledige naam van jullie organisatie bevat, namelijk J.(...) U.(...) P.(...) U.(...) A.(...) N.(...). U beaamt dit, om nadien uw verklaring opnieuw aan te passen en te stellen dat de afkorting werd gebruikt, namelijk J.(...) (NPO 1, p. 16 - 18). **Van iemand die sinds de opstart lid op 28 juli 2018 lid zou zijn van een activistengroep genaamd J.(...), en dit in elk geval minstens heeft voortgezet tot de dag van haar arrestatie, namelijk 7 januari 2020 (NPO 1, p. 15, 18 - 19, 22; NPO 2, p. 11, 15), wat uitkomt op een lidmaatschap van meer dan een jaar, en bovendien in dergelijke mate belangrijk wordt geacht door de Angolese autoriteiten dat ze hierom persoonlijk vervolgd zou worden, kan worden verwacht dat ze preciezer kan antwoorden over belangrijke elementen zoals de website van de organisatie en een eventuele infiltratie die de organisatie zou hebben doorstaan. U blijft hierover echter in gebreke en blijkt geen enkele concrete aanwijzing te hebben voor dergelijke infiltratie, ondanks uw stellige bewering dat jullie geïnfiltrerd waren (zie supra).**

Ten tweede weet u op geen enkele manier uw persoonlijke vervolging omwille van de aanklacht die u als lid van J.(...) indiende over de verdwijning van uw twee collega's en de daaropvolgende manifestatie aannemelijk te maken. U stelt immers op 7 januari 2020 te hebben deelgenomen aan een manifestatie om onder meer de verdwijning van uw twee collega's J.(...) A.(...) en G.(...) C.(...) aan te klagen door een plakkaat met foto's van hen te dragen. Nadat de manifesterende menigte uit elkaar werd gedreven door de politie werd u samen met drie andere manifestanten, met een u onbekende identiteit, gearresteerd (NPO 1, p. 15, 19, 22; NPO 2, p. 12 – 13, 15 - 16) en dus **niet individueel achtervolgd en aangehouden. Overigens legt u over de plaats waar dit gebeurde wisselende verklaringen neer.** Volgens uw verklaringen gedurende het eerste persoonlijk onderhoud van 30 maart 2022 gebeurde de arrestatie immers bij u thuis, aangezien u onder andere het volgende verklaart: Toen ik terug thuis kwam, werd ik opgepakt en ik ben dus naar het commissariaat gebracht.. Ook de vraag of de drie andere manifestanten eveneens bij u thuis werden gearresteerd, werd door u beaamt (NPO 1, p. 15, 22). Gedurende het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2022 stelt u echter dat jullie met vier werden gearresteerd op de terugweg naar huis. Jullie waren op dat moment in Marginal, op weg naar Viana van waar u door zou gaan naar Kamama (NPO 2, p. 15). **Voorts legt u wisselende verklaringen neer over de reden waarom u werd gearresteerd en gedurende twee maanden vastgehouden in het politiekommissariaat van BOA FE in Viana (NPO 1, p. 23; NPO 2, p. 15).** Aanvankelijk benoemt de politie als reden voor uw arrestatie het verstoren van de openbare orde en het bieden van weerstand tegen de autoriteiten. U insinueert echter dat de aanklacht van de verdwijning van uw twee collega's en het dragen van hun foto's gedurende de manifestatie aan de basis lagen van die arrestatie, maar u heeft de politie dit nooit letterlijk horen zeggen (NPO 1, p. 16, 23; NPO 2, p. 15 - 16). Vervolgens past u uw verklaringen aan naargelang de vraagstelling van de Protection Officer en beantwoordt u de vraag of er ooit gezegd is geweest dat de aanklacht en uw deelname aan de manifestatie de reden waren van uw arrestatie als volgt: Ja, op het moment dat ik werd opgepakt hebben ze dat gezegd. Ze hebben mij beledigd en geslaan, waarvan ik nog littekens heb. (NPO 2, p. 16).

Tenslotte komt u op uw woorden terug en wisselt u opnieuw naar de vaststelling dat de politie dit nooit letterlijk op die manier heeft gezegd en slechts melding heeft gemaakt van het verstoren van de openbare orde en het verzet tegen de autoriteiten (NPO 2, p. 16). **Ook hier blijft u in gebreke door geen eenduidige verklaringen neer te leggen over een cruciaal element binnen het asielrelaas dat u neerzet voor de Belgische asielinstantie en waarvoor u beweert uw land van herkomst te hebben verlaten om hier internationale bescherming aan te vragen.**

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u sinds uw verblijf in België nog steeds contact heeft met uw oom B.(...) K.(...), die medeverantwoordelijk was voor uw vrijlating uit het politiekantoor BOA FE in van Viana en dus goed op de hoogte zou zijn van uw problemen in Angola (NPO 1, p. 12, 23 – 25). Dat u nog contact had met uw oom nadat u Angola definitief verliet, blijkt onder meer uit het feit dat u na het verliezen van uw paspoort in Portugal via hem aan kopies van uw paspoort bent geraakt, aangezien hij deze nog op zijn computer had staan en deze naar u heeft doorgestuurd. De laatste keer dat u hem hoorde, was drie weken voor het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2022 (NPO 1, p. 9 – 10; NPO 2, p. 6 - 7). Ook met uw zus N.(...) M.(...), bij wie u woonde sinds januari 2017 tot de dag van uw vertrek, 17 maart 2020 (NPO 1, p. 5, 8), heeft u nog steeds contact. Hoewel u met beiden een goed contact heeft, blijkt u geen informatie te hebben over de stand van zaken betreffende uw problemen met de overheid (NPO 1, p. 26).

Gezien het belang hiervan kan minstens worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om hierover meer informatie te bekomen, zeker ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. **De vaststelling dat u hierover geheel onwetend bent, getuigt van een desinteresse die onverenigbaar is met een ernstige vrees voor vervolging.**

Wat betreft het beweerde seksueel misbruik blijkt uit uw verklaringen dat de laatste daad van misbruik zou dateren van voor december 2016 en dus niet kan worden gezien als concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus als grondslag voor uw vrees voor vervolging. In december 2016 nam u immers de beslissing om naar uw zus N.(...) M.(...) in Luanda te verhuizen nadat zij contact opnam met uw oom en tante met de mededeling dat u zou studeren aan de universiteit in Luanda en dat zij terwijl voor u zou zorgen, waarna u in januari 2017 bij haar en haar echtgenoot introk. In december 2016 vond geen seksueel misbruik plaats daar uw tante thuis was en dit enkel gebeurde in periodes dat zij op reis was (NPO 1, p. 5, 14, 27; NPO 2, p. 8 – 10). Sinds u in januari 2017 bij uw zus N.(...) M.(...) en haar echtgenoot introk, hoorde u slechts nog over uw oom spreken wanneer uw tante op bezoek kwam. U hebt hem sindsdien nooit meer persoonlijk ontmoet of gehoord (NPO 2, p. 10). Ook het voorstel om te verhuizen naar uw zus N.(...) M.(...) en haar echtgenoot in Luanda heeft geen problemen veroorzaakt, u stelt zelf dat uw oom en tante geen redenen hadden om dat te

weigeren (NPO 2, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat dit misbruik de daaropvolgende jaren weinig impact heeft gehad op uw zelfredzaamheid, aangezien u sinds 2017 tot 2020 bedrijfsbeheer heeft gestudeerd aan de universiteit Gregorio Semedo, hetgeen ook wordt bevestigd door de verklaring van inschrijving die door u werd neergelegd gedurende het persoonlijk onderhoud van 30 maart 2022 (NPO 1, p. 6, 13 - 15; NPO 2, p. 6, 9; zie verklaring DVZ, d.d. 18 december 2020, p. 6, vraag 11; zie groene map in administratief dossier). Volgens wat u verklaart, werd u op eigen initiatief lid van de jongerenorganisatie J(...) en nam daarbij de taak van secretaresse op die onder meer aanklachten van de mensenrechten indiende bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken of Justitie (NPO 1, p. 15, 18, 21; NPO 2, p. 11 - 12), een rol die een zekere verantwoordelijkheid vergt en niet is weggelegd voor iemand die niet sterk in haar schoenen staat of psychologische problemen zou ervaren ten gevolge van seksueel misbruik. **Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat uw vrees voor vervolging in het kader van het door u vermelde seksueel misbruik niet actueel is, aangezien u sindsdien nog drie jaar in Angola kon verblijven zonder problemen met betrekking tot dat misbruik. Er is dan ook geen enkele concrete indicatie waarom dat bij een huidige terugkeer naar Angola opeens wel zou opspelen.**

Daargelaten de vaststelling dat het door u aangehaalde seksueel misbruik niet gezien kan worden als de aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen neerlegt die de geloofwaardigheid van dat seksueel misbruik volledig ten gronde brengen.

Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen dat u initieel de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden wat betreft uw reisgezelschap en uw familiesamenstelling in het algemeen. Zo maakt u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 18 december 2020 geen melding van uw zus V.(...) B.(...) S.(...) L.(...) (CG2018174), maar slechts van uw zus N.(...) M.(...) en uw broer S.(...) S.(...) (zie verklaring DVZ, d.d. 18 december 2020, p. 9, vraag 17). Ook gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt u op 30 maart 2022 louter melding van uw zus N.(...) M.(...) en uw broer S.(...) S.(...), waar u overigens later gedurende het onderhoud van 5 augustus 2022 op terugkomt en hem benoemt als uw neef. U gevraagd of u nog meer broers of zussen heeft, antwoordt u negatief (NPO 1, p. 8, NPO 2, p. 20). Hier kan aan gekoppeld worden dat u zowel tijdens het interview bij DVZ als gedurende het eerste persoonlijk onderhoud van 30 maart 2022 op het CGVS verklaarde en expliciet volhield alleen, en dus zonder gezelschap, van Angola naar België te zijn gereisd (NPO 1, p. 13, 28; zie verklaring DVZ, d.d. 18 december 2020, p. 9, vraag 18).

Na uw eerste persoonlijk onderhoud op 30 maart 2020 wordt uw zus V.(...) B.(...) S.(...) L.(...) op 3 augustus 2022 gehoord in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Zij stelt dat ze wel degelijk twee zussen heeft, namelijk N.(...) S.(...) en B.(...) d.(...) F.(...) S.(...) L.(...). In 2002 stierven jullie ouders waardoor zij en jullie oudere zus, N.(...) S.(...), naar een tante in Luanda verhuisden en een andere tante zich over u zou ontfermen. Op 17 maart 2020 vertrok ze in uw gezelschap van Angola naar Portugal, waarna jullie op verschillende tijdstippen doorreisden naar België (notities van het persoonlijk onderhoud van V.(...) B.(...) S.(...) L.(...) (verder: NPO zus), p. 6 - 8, 14 - 16; zie blauwe map in administratief dossier). Vervolgens wordt u voor een tweede maal uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS en verklaart u op 5 augustus 2022 plots dat u wel degelijk een zus heeft, V.(...) B.(...) genaamd. U bent met haar op 17 maart 2020 van Angola naar Portugal gereisd waar jullie wegen zijn gescheiden, aangezien jullie elk jullie eigen problemen hadden. Tijdens datzelfde gehoor blijft u aanhouden dat uw beide ouders zijn overleden in 2002 (NPO 2, p. 4, 7). Uw zus verklaarde echter oorspronkelijk gedurende haar interview bij DVZ dat uw moeder N.(...) A.(...) is overleden in 2017 en uw vader B.(...) M.(...) in 2019, waarna ze dit gedurende haar persoonlijk onderhoud voor beiden aanpaste naar 2002 (zie supra). **Het lijkt er dan ook sterk op dat uw zus haar verklaringen wat betreft de sterfdatum van uw ouders heeft afgestemd op die van uw eerste onderhoud, daarbij vergetend dat zij bij DVZ reeds een andere sterfdatum had aangehaald, namelijk 2017 en 2019 (NPO zus, p. 7; zie verklaring DVZ zus, d.d. 21 mei 2021, p. 7, vraag 13a; zie blauwe map in administratief dossier).** Bovendien gaf ook uw zus oorspronkelijk gedurende haar interview bij DVZ een verkeerde naam op, namelijk Natasha S.(...) (zie verklaring DVZ zus, d.d. 21 mei 2021, p. 10, vraag 17; zie blauw map in administratief dossier), waaruit blijkt dat jullie beiden bewust elkaars bestaan verborgen trachtten te houden.

Het is pas nadat u gedurende uw eerste persoonlijk onderhoud op 30 maart 2022 werd geconfronteerd met de namen uit het visumdossier ((...)) en de visumhit (PRT(...)) van uw zus, namelijk: V.(...) B.(...) L.(...), A.(...) N.(...), V.(...) H.(...) L.(...), A.(...) G.(...) L.(...), waarvan u steevast meende de namen niet te herkennen en volhield dat deze personen geen familieleden zijn en al zeker niet met u zijn meegereisd (NPO 1, p. 28; zie blauwe map in administratief dossier), dat zowel u als uw zus op een

latere datum toegaven wel degelijk zussen te zijn en samen naar Portugal zijn gereisd. **Dat u met betrekking tot uw familiesamenstelling, uw reisgenoten en de sterfdatum van uw ouders zowel intern als extern tegenstrijdige verklaringen neerlegt, doet uw algemene geloofwaardigheid reeds bij voorbaat teniet.** Uw verklaring dat u het bestaan van uw zus V.(...) B.(...) heeft genegeerd uit angst doet daar geen afbreuk aan (NPO 2, p. 7). Sowieso veronderstelt een verzoek om internationale bescherming een minimum aan vertrouwen in de autoriteiten van het land waar men bescherming vraagt. Er dient dan ook te worden benadrukt dat van iemand die beweert te vrezen voor haar leven (NPO 1, p. 20 – 21; NPO 2, p. 16) en daarom bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen, en zeker eenvoudige onderwerpen zoals gezinsinformatie en de reisweg, ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Dat uw verklaringen omtrent de sterfdatum van uw ouders, M.(...) B.(...) en A. N.(...) (NPO 1, p. 7; zie verklaring DVZ, d.d. 18 december 2020, p. 7, vraag 13a) reeds op de helling zijn komen te staan, werpt meteen ook een ander licht op de verklaringen wat betreft het seksueel misbruik dat u meent hebben ervaren. U bent volgens uw verklaringen immers opgevoed door uw tante langs moederszijde en haar echtgenoot A.(...) L.(...), daar u bij hen en hun twee kinderen, E. L.(...) en D. L.(...), in 2002 bent ingetrokken na de dood van uw beide ouders. Sinds een week nadat u in 2002 verhuisde werd u seksueel misbruikt door uw oom A.(...) L.(...), telkens in de periodes dat uw tante op reis ging om zaken te verkopen (NPO 1, p. 7, 13 – 14, 26 – 27; NPO 2, p. 7 – 10). Het overlijden van uw ouders wordt door uw zus V.(...) B.(...) origineel geplaatst in 2017 en 2019 (zie verklaring DVZ zus, d.d. 21 mei 2021, p. 7, vraag 13a; zie blauw map in administratief dossier), **geruime tijd na het door u opgegeven moment waarop het seksueel misbruik van start ging (en zelfs nadat het reeds zou geëindigd zijn), waardoor ernstige twijfels ontstaan bij het door u beweerde misbruik. Dat zij later de sterfdata van jullie ouders, en aldus de gedwongen verhuis naar andere familieleden, aanpast naar 2002 wijst er louter op dat jullie asielrelazen bewust op elkaar werden afgestemd en verzwakt eerdergenoemde twijfels op geen enkele manier.**

Er dient opnieuw te worden gewezen op de verplichting die rust op de verzoeker om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris – generaal opdat deze een beslissing kan nemen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u reeds bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 18/12/2020, pt. 1) en bovendien bij de aanvang van beide persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO 1, p. 1; NPO 2, p. 1), **blijkt uit het geheel van bovenstaande verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.** De vaststelling dat u bewust trachtte de Belgische asielinstanties voor te liegen wat betreft uw reisweg en familiesamenstelling is onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en maakt het onmogelijk voor het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming ernstig te onderzoeken, aangezien u klaarblijkelijk reeds van bij aanvang van de procedure geen zicht bood op uw werkelijke situatie in uw land van herkomst.

Nu de omstandigheden waarin het seksueel misbruik door uw oom kon plaatsvinden, namelijk nadat u als wees bij hem en bij uw tante zou terecht zijn gekomen, niet langer kunnen worden aangenomen op basis van de tegenstrijdige verklaringen wat betreft de sterfdata van uw ouders, in combinatie met de vaststelling dat u er niet voor terugdeinsde ook over uw reisweg en uw familiale situatie in het algemeen leugenachtige verklaringen af te leggen, kan er aan het door u opgeworpen seksueel misbruik in zijn geheel geen geloof meer worden gehecht.

Het misbruik dat u in het verleden zou hebben doorstaan, zou tevens u de aanleiding zijn geweest om toe te treden tot de wereld van het politiek activisme hetgeen onder meer blijkt uit volgende verklaring uit het persoonlijk onderhoud van 30 maart 2022: Het was ook voor mij een middel om mij te bevrijden van de geweldplegingen waarvan ik tijdens mijn jeugd slachtoffer geweest ben. Ik wou strijden tegen om het even

welk misbruik waar personen slachtoffer van waren (NPO 1, p. 18). **De vaststelling dat het door u opgeworpen seksueel misbruik reeds als ongeloofwaardig wordt beschouwd, doet vanzelfsprekend meteen ook afbreuk aan uw bewering hierdoor te zijn overgegaan op politiek activisme.**

Voor zover het CGVS alsnog een poging doet om uw verzoek om internationale bescherming verder te beoordelen, dient omtrent uw lidmaatschap van J.(...), wat gezien het bovenstaande reeds twijfelachtig is en in feite nog onmogelijk ernstig kan onderzocht worden door het CGVS, door toedoen van u zelf, te worden opgemerkt dat u gedrag vertoont dat volstrekt onverzoenbaar is met een persoonlijke vrees voor vervolging op basis van dat activisme en legt u bovendien ook leugenachtige verklaringen neer met betrekking tot dit onderdeel van uw asielrelaas.

U stelt meerdere keren gedurende beide gehoren dat u persoonlijk bedreigd bent geweest en gezocht wordt door de politie omwille van uw lidmaatschap van J.(...), de aanklachten die u indiende en uw protest gedurende de manifestatie van 7 januari 2020 voor onder meer de verdwijning van uw twee collega's. Daar bovenop stelt u dat u in Portugal geen aangifte kon doen van het stelen van uw tas, waar onder meer uw paspoort in stak, aangezien u gezocht werd door de Angolese politie en u hierom mogelijks gerepatrieerd kon worden van Portugal naar Angola (NPO 1, p. 10, 16, 23; NPO 2, p. 15 – 16).

Ten eerste kan niet worden ingezien dat u na uw arrestatie terugkeerde naar het huis van uw zus N.(...) M.(...), bij wie u reeds had gewoond in de periode van januari 2017 tot de dag van uw vertrek, 17 maart 2020, om daar vervolgens zes dagen een 'ondergedoken' leven te leiden (NPO 1, p. 5, 8, 25; NPO 2, p. 18) indien u persoonlijk vervolgd zou worden door de Angolese politie. Bovendien kwam de politie u gedurende die zes dagen geen enkele keer zoeken (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 18), hetgeen opnieuw strijdig is met uw gestelde vrees voor vervolging. Indien dat toen al niet het geval was, dient sterk te worden betwijfeld waarom dat nu opeens wel zou gebeuren.

Ten tweede is het om diezelfde redenen bijzonder opmerkelijk dat u op legale wijze en met uw eigen paspoort het vliegtuig nam om het land te verlaten zonder daarbij enige problemen te ervaren (NPO 1, p. 11; NPO 2, p. 4 – 5). Dat u, of uw oom, de beslissing nam om een visum aan te vragen bij de Portugese ambassade om nadien naar Portugal te reizen, wanneer u zelf stelt dat u mogelijks gerepatrieerd zou kunnen worden door de Portugese autoriteiten, is op z'n minst even opmerkelijk. Bovendien is het allesbehalve geloofwaardig dat u dergelijke risico's zou nemen nadat (volgens uw beweringen) zelf klacht indiende over de verdwijning van uw twee collega's nadat deze gerepatrieerd werden van Portugal naar Angola en u dus goed op de hoogte was van het risico dat u dit mogelijks ook zou kunnen overkomen (NPO 1, p. 10 – 11, 15 – 16; NPO 2, p. 4 – 5).

Tenslotte blijkt uit het visumdossier en de visumhit (PRT(...)) van uw zus V.(...) B.(...)S.(...) L.(...) ((...)) dat u opnieuw niet de waarheid spreekt en de Belgische asielinstanties tracht te misleiden wat betreft uw politiek activisme en de arrestatie die u zou hebben meegemaakt. Zoals reeds eerder in deze beslissing werd omschreven, verborg u aanvankelijk het bestaan van uw zus V.(...) B.(...)S.(...) L.(...) en ontkende u ten eerste dat iemand met u was meegereisd uit Angola. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de namen die werden teruggevonden in de visumhit van uw zus V.(...) B.(...)S.(...) L.(...), V.(...) B.(...)L.(...), A.(...) N.(...), V.(...) H.(...) L.(...), A.(...) G.(...) L.(...), maar bleef u ontzien van elke band met één van deze personen. Uiteindelijk gaf u gedurende uw tweede persoonlijk onderhoud alsnog toe dat V.(...) B.(...)S.(...) L.(...) werkelijk uw zus is en dat jullie samen uit Angola zijn vertrokken (NPO 1, p. 13, 28; NPO 2, p. 7; zie verklaring DVZ, d.d. 18 december 2020, p. 9, vraag 18; zie blauwe map in administratief dossier). Hierdoor kan terecht beroep worden gedaan op de gegevens in haar visumdossier, waaruit tegenstrijdigheden met uw eigen verklaringen blijken. De informatie die daarin wordt weergegeven, stelt immers dat uw visum niet werd aangevraagd door uw oom B.(...) K.(...) (NPO 1, p. 12; NPO 2, p. 5 - 7), maar wel door uw zus haar echtgenoot A.(...) N.(...) Z.(...). In datzelfde visumdossier werd overigens op de laatste pagina onder de titel Comprovativo de agendamento, letterlijk vertaald als Bewijs van planning teruggevonden dat reeds op 11 december 2019 een afspraak werd vastgelegd voor uw vier bovengenoemde familieleden en uzelf en dit voor 17 januari 2020, de dag waarop uw zus V.(...) B.(...)S.(...) L.(...) haar visumaanvraag ondertekende. Daarnaast legde A.(...) N.(...) Z.(...), de aanvrager, reeds op 6 januari 2020 een ondertekende verklaring neer omtrent de financiële aansprakelijkheidstermijn (zie visumdossier zus in blauwe map van administratief dossier). Dat reeds op 11 december 2019 een afspraak werd toegekend en op 6 januari 2020 een ondertekende verklaring ter staving van de visumaanvraag werd neergelegd, haalt de stelling dat uw visum door uw oom werd aangevraagd naar aanleiding van uw gevangenneming volledig onderuit (NPO 1, p. 12, 23; NPO 2, p. 5 - 6). **Deze gegevens zijn dan ook een sterke aanwijzing dat u reeds eerder plannen had om het land**

te verlaten om redenen die losstaan van de arrestatie die u aangeeft als aanleiding voor het aanvragen van een visum. Deze arrestatie zou namelijk plaatsgevonden hebben op 7 januari 2020 en dus een maand nadat reeds u reeds een afspraak kreeg om een visum aan te vragen met de rest van uw familie met als doel het land te verlaten.

Ook in het kader van het door u opgeworpen politiek activisme dient te worden geconcludeerd dat uw gedrag niet verenigbaar is met een persoonlijke vrees voor vervolging, hetzij door zich niet in lijn te gedragen met iemand die dergelijke vrees heeft hetzij door hieromtrent leugenachtige verklaringen neer te leggen.

U weet uw vrees bij terugkeer naar Angola te verdwijnen of van het leven te worden beroofd door de Angolese autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van J.(...) en bijhorende activiteiten niet aannemelijk te maken, noch kan u overtuigen een opgelopen trauma ten gevolge van seksueel misbruik te zullen herbeleven indien u terugkeert. Gelet op het feit dat aan beide motieven geen geloof wordt gehecht, kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

U legt een kopie van de verklaring dat u bent ingeschreven op de universiteit van Gregório Semedo (d.d. 13/01/2020) en een kopie van het certificaat dat u een lerarenopleiding hebt gevolgd in de school "Cor Mariae" in Uige (d.d. 30/12/2016) neer dewelke louter schoolgegevens aantonen die hier niet meteen ter discussie staan.

Daarnaast legt u een kopie van uw paspoort met visum geldig van 16 januari 2018 tot 01 maart 2018 neer en een kopie van uw paspoort met visum geldig van 24 februari 2020 tot 08 april 2020. De informatie in deze kopieën komt overeen met de informatie over uw visumaanvragen in uw dossier, doch doen geen afbreuk aan de hierboven beschreven vaststelling dat de plannen voor die visum (en dus voor deze reis) reeds in 2019 gemaakt werden, voor de beweerde arrestatie die de aanleiding zou zijn geweest van uw vertrek. Verder legt u een kopie neer van de aanklacht die u heeft ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de arbitraire detentie van drie burgers in de nacht van 15 oktober 2019 (d.d. 18/10/2019), de aanklacht met betrekking tot de verdwijning van uw collega J.(...) A.(...) (d.d. 21/09/2019), een kopie van de correspondentie en de verantwoordelijke van uw vereniging, M.(...) L.(...), en het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties en de Mensenrechten (d.d. 29/02/2020) en kopie van uw lidkaart van J.(...). Nog daargelaten dat een document in de vorm van een kopie onvoldoende bewijskracht heeft aangezien fotokopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn met knip – en plakwerk, bevatten deze documenten sowieso geen bewijswaarde aangezien ze ondersteund moeten worden door geloofwaardige en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Tenslotte legt u een psychologisch attest neer, opgesteld door klinisch psycholoog T.(...) F.(...), T.(...) (d.d. 28/03/2022). Zoals terecht wordt geschreven door de psycholoog gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een zekere mate van onzekerheid, wat kan leiden tot stress en bezorgdheid. Echter vormt een psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de andere psychologische problemen, namelijk sterke angsten, slaapstoornissen, herbelevingen, apathie, een constant gevoel van droefheid, donkere gedachten opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld dan een arts, die eventueel aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen de patiënt hem vertelt, bepaalde medische of fysieke problemen kan constateren. Verder geeft u op geen enkel moment gedurende de procedure kennis van enige bijzondere procedurele noden omwille van psychologische problemen. Wanneer duidelijk werd dat een gevoelig onderwerp als seksueel misbruik zou worden besproken, werd de nodige aandacht besteed aan steunmaatregelen. Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten en er werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Behalve dat u op een bepaald moment emotioneel wordt wanneer het seksueel misbruik wordt besproken, blijkt nergens gedurende het persoonlijk onderhoud dat u omwille van uw psychologische problemen werd verhinderd volwaardig deel te nemen aan datzelfde onderhoud, noch haalt u dit zelf aan. Tevens blijkt nergens in uw verklaringen dat u niet over het vermogen beschikt om uit te weiden over uw levensverhaal. **In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest geen onvermogen aantonen om volwaardig aan de procedure deel te nemen, noch de**

geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen, noch het bestaan van een risico op vervolging bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 (hierna: 'de Vreemdelingenwet'), artikel 3 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vat haar betoog aan door in te gaan op de beoordeling van het vluchtrelaas en de geloofwaardigheid. In dit kader geeft verzoekster vooreerst een theoretische uiteenzetting over de geloofwaardigheidsbeoordeling. Zij stelt hierbij dat de motivering van verwerende partij grotendeels berust op een loutere plausibiliteitsbeoordeling waarbij onvoldoende rekening is gehouden met de grote hoeveelheid gedetailleerde, consistente en spontane verklaringen en verduidelijkingen die zij heeft afgelegd. Vervolgens gaat verzoekster in op de beoordeling van verwerende partij die zij kwalificeert als subjectief gemotiveerd en met een gebrekkig genderperspectief. Met betrekking tot de motieven omtrent de infiltratie van haar organisatie, JUAN, stelt zij dat het gezien de geheime aard van infiltratie normaal is dat zij niet meer informatie kan geven over de identiteit van de infiltranten. Zij stelt dat ze duidelijk heeft aangegeven in haar eerste persoonlijk onderhoud dat de infiltratie pas duidelijk werd nadat ze bedreigingen kregen en dat ze er niet in geslaagd waren de identiteit van de infiltrant te achterhalen. Het argument van verwerende partij dat deze bedreigingen aan het toeval toegeschreven kunnen worden in plaats van aan een infiltrant wijst volgens verzoekster op de louter subjectieve beoordeling die deze heeft gemaakt. Eveneens blijkt deze subjectieve beoordeling volgens haar uit het feit dat verwerende partij het feit dat verzoekster haar telefoon nummer achterliet wanneer ze klachten ging indienen aanwijst als potentiële oorzaak voor de bedreigingen. Met betrekking tot de motieven over verzoeksters gebrekkige kennis over de internetpagina van haar organisatie, JUAN, stelt zij dat dit een weinig bepalend element is op grond waarvan haar lidmaatschap bij JUAN niet in twijfel getrokken kan worden. Daarbij stelt zij dat verwerende partij niet aangeeft waarom meer informatie van haar verwacht mag worden hieromtrent en dat er op grond hiervan niet getwijfeld kan worden aan haar lidmaatschap bij JUAN. Verzoekster vervolgt door in te gaan op de beoordeling dat zij niet aannemelijk maakt dat zij vervolging dient te vrezen omwille van de klacht over de verdwijning van twee van haar collega's en haar deelname aan de daaropvolgende betoging. In dit kader stelt zij dat haar verschillende verklaringen omtrent waar zij en haar medebetogers werden aangehouden slechts minimale verschillen vertonen en dat deze te wijten zijn aan een verkeerde interpretatie van haar verklaringen. Ze stelt dat ze, zoals ze in haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf, onderweg naar huis en niet bij haar thuis werd aangehouden. Verder gaat ze in op de motieven omtrent de verschillende redenen die ze gegeven zou hebben voor haar arrestatie. Ze stelt dat ze werd aangehouden voor het verstoren van de openbare orde. Hetgeen een voorwendsel was voor de echte reden van haar aanhouding: het aanklagen van de verdwijning van haar collega's. Of de politie dit ooit expliciet tegen haar gezegd zou hebben is volgens haar geen doorslaggevend element en weegt niet op tegen de uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen die zij hierover heeft afgelegd. Verzoekster gaat ook in op de motieven dat ze blijk geeft van desinteresse in haar problemen door hierover niet te hebben geïnformeerd bij haar oom met wie zij nog in contact staat. Ze geeft aan dat ze door haar psychologische problemen niet echt enthousiast is om nog geconfronteerd te worden met haar problemen in Angola. Ze meent dan ook dat van een persoon met haar problemen niet verwacht kan worden dat zij interesse heeft in de problemen waardoor zij haar land heeft moeten verlaten. Verzoekster vervolgt door omtrent de vaststelling dat zij verkeerde verklaringen aflegde over haar reisweg te stellen dat zij in haar tweede persoonlijk onderhoud uit eigen beweging heeft verklaard dat ze met haar zus heeft gereisd en dat ze dit uit schrik niet eerder durfde zeggen. Ook stelt ze dat ze hierbij de nodige toelichting had kunnen geven indien de *protection officer* hierover zou hebben doorgevraagd. Daarbij wijst verzoekster erop dat de UNHCR van mening is dat de reisroute zelden een feit is dat van belang is voor de beoordeling of een persoon in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hierbij citeert zij meerdere paragrafen uit het UNHCR document '*Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems*' van mei 2013 (<https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>). Zij stelt nogmaals dat ze verzwegen met haar zus

te hebben gereisd uit een irrationele angst. Ze had immers angst om geassocieerd te worden met de problemen van haar zus die voor een totaal andere reden vertrok uit Angola. Ze meent dat het eenvoudig is om te stellen dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat deze vanaf het begin correct en accuraat elementen zoals haar gezinsinformatie en reisroute uit de doeken doet, zonder terdege met de context en omstandigheden rekening te houden.

Verzoekster gaat ook in op de motieven met betrekking tot het seksueel misbruik dat zij heeft ondergaan. Ze betoogt dat er ernstige vragen gesteld moeten worden bij het motief dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit misbruik louter doordat haar zus tegenstrijdige verklaringen heeft gedaan omtrent de sterfdatum van hun ouders. Ze meent dan ook dat verwerende partij haar verklaringen met betrekking tot het misbruik dat zij heeft ondergaan niet onderzoekt op een manier waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de feiten en de persoonlijke gevolgen die zij hierdoor kent. Dat zij enige vorm van zelfredzaamheid aan de dag weet te stellen is volgens haar evenmin een parameter waarmee zulke feiten onderzocht kunnen worden. Dat verwerende partij zulk argument opwerpt duidt op een paternalistische en niet genderspecifieke voorstelling van dergelijke feiten. Daarnaast geeft verzoekster aan dat seksueel geweld weldegelijk een grond voor de toekenning van internationale bescherming kan zijn. Hierbij herhaalt ze dat zij 15 jaar lang geconfronteerd werd met seksueel misbruik en dat ze door haar tante ook economisch geëxploiteerd werd. Zij stelt nogmaals dat deze feiten niet grondig en gendersensitief werden onderzocht.

Voorts wijst verzoekster er met nadruk op dat zij psychologische problemen ondervindt die zij staaft met een attest dat zij heeft neergelegd. Zij stelt dat een psycholoog wel psychologische kwalen kan vaststellen zoals een psycholoog bij haar heeft gedaan. Gezien de context meent zij dat er voldoende indicaties zijn dat haar psychologische problemen het gevolg zijn van het seksueel geweld waarvan zij slachtoffer is geweest. Daarbij stelt ze dat verwerende partij opnieuw nalaat verklaringen van verzoekster hieromtrent op hun eigen merites te onderzoeken. Zij betoogt dat zij heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht door voldoende specifieke, uitgebreide, spontane, coherente, doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Daarbij meent zij dat verwerende partij niet heeft voldaan aan haar verplichtingen vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoekster de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij het dossier te verwijzen naar het CGVS teneinde verder onderzoek te verrichten alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster legt bij haar verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van kosteloze juridische tweedelijnsbijstand (stuk 2) neer.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij

moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van haar Angolees paspoort en een kopie van haar visum voor (administratief dossier, map 'documenten voorgelegd door de asielzoeker', stukken 1 en 2). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de identiteit en de Angolese nationaliteit van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen werd verzoekster als kind en als tiener door haar oom seksueel misbruikt. Rond de

jaarwisseling tussen 2016 en 2017 kreeg verzoekster de kans om verder te studeren en trok hiervoor in bij haar zus N.. Als gevolg van haar verhuis stopte het seksueel misbruik. Tijdens haar hogere studies sloot zij zich aan bij JUAN, een studentenvereniging met als doel het aanklagen van mensenrechtenschendingen. Verzoekster functioneerde volgens haar verklaringen als secretaris binnen de organisatie, wat inhield dat zij de aanklachten en verslagen opstelde, documenten dicteerde en pamfletten maakte om jongeren te mobiliseren voor de manifestaties die zij organiseerden. Zij en de andere verantwoordelijken werden bedreigd door de politie wat zij toeschreven aan een infiltrant in hun organisatie. Op 7 januari 2020 nam verzoekster voor het laatst deel aan een manifestatie, waarbij zij een pamflet droeg met een foto van twee verdwenen collega's. Dit en de aanklacht die zij indiende met betrekking tot hun verdwijning zijn volgens haar de aanleiding tot haar arrestatie die plaatsvond na het beëindigen van de manifestatie. Verzoekster verbleef twee maanden in het politiecommissariaat van Viana. Steeds volgens haar verklaringen ontsnapte zij op 10 maart 2020 met behulp van een politieagent die via haar zus N. in contact stond met haar oom B. K.. Gedurende zes dagen leefde verzoekster ondergedoken bij haar zus N. en op 17 maart 2020 verliet zij samen met haar zus V. B. Angola. Via Portugal reisde verzoekster naar België waar zij op 20 maart 2020 aankwam en op 8 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Indien zij zou terugkeren naar Angola vreest verzoekster voor haar leven.

Verzoekster legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neer. De kopie van de verklaring dat zij was ingeschreven aan de universiteit Gregorio Semedo van 13 januari 2020 (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) toont aan dat zij aan deze onderwijsinstelling ingeschreven was en de kopie van het certificaat van de school Cor Mariae van 30 december 2020 dat zij er een lerarenopleiding volgde (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). Deze documenten bevatten verder geen informatie over de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Het psychologisch attest van 28 maart 2022 vermeldt dat verzoekster kampt met ernstige angsten, slaapproblemen, herbelevingen, apathie, constante droefheid en donkere gedachten en dat verdere psychologische begeleiding noodzakelijk is. In dit attest wordt gesteld dat verzoekster aangaf het slachtoffer te zijn geweest van seksuele aanrakingen door een familielid gedurende enkele jaren en dat zij een gevangenisstraf heeft ondergaan. De Raad trekt de authenticiteit van het psychologisch attest niet in twijfel maar stelt vast dat de bevindingen van de klinisch psycholoog gebaseerd zijn op verzoeksters verklaringen. Een psycholoog kan een aantal vaststellingen doen met betrekking tot het psychisch welzijn van de patiënt maar niet met betrekking tot de omstandigheden of feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot de mentale gesteldheid van de patiënt, nu hij daarvoor volledig afhankelijk is van haar verklaringen hierover.

De kopie van de lidkaart van JUAN vermeldt verzoeksters naam en de functie secretaris, maar hieruit kan verder niets worden opgemaakt met betrekking tot de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De kopie van de brief aan de Minister van Buitenlandse Zaken van 18 oktober 2019 heeft betrekking op de aanhouding van drie burgers op 15 oktober 2019 in het district Cazenga door politieagenten naar aanleiding van een betoging.

De kopie van de brief van 21 september 2019 aan de Minister van Binnenlandse Zaken heeft betrekking op de verdwijning van J.A. op 21 augustus 2019, nadat hij na een kort verblijf in Portugal op 20 augustus 2020 was teruggekeerd naar Angola (stuk 8). De kopie van een email vanwege F.F. van OHCHR aan het email adres van JUAN is gedateerd op 29 februari 2020 en betreft volgens de toelichting door verzoekster correspondentie tussen de baas of voorzitter van haar vereniging en het hoge commissariaat voor de mensenrechten van de Verenigde Naties (stuk 9).

Alle documenten die door verzoekster worden neergelegd met betrekking tot haar activiteiten voor JUAN zijn kopieën waarvan de bewijswaarde relatief is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft geleverd om haar verzoek met stukken te staven, stelt de Raad vast dat deze documenten niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten naar aanleiding van haar voorgehouden activiteiten voor JUAN, niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover, in de door haar geschetste omstandigheden, niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster aanvankelijk valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar reis vanuit Angola. Zij heeft aanvankelijk immers doen uitschijnen dat zij alleen is vertrokken uit Angola (notities PO 1, p. 13 en 28). Daarbij stelt de Raad vast dat zij ook het bestaan van haar zus V. B., met wie zij vanuit Angola is vertrokken, heeft proberen te verbergen. Zij verklaarde immers bij de DVZ en tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud niet dat zij een zus genaamd V. B. had, maar wel een broer S. S. (verklaring DVZ, vraag 17; notities PO 1, p. 8). Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevraagd of zij V.B.L. kende, waarop zij verklaarde dat zij haar niet kende, evenals de familieleden van V.B.L.. Pas gedurende haar tweede persoonlijk onderhoud heeft verzoekster deze valse verklaringen rechtgezet en dit nadat haar opnieuw werd gevraagd of zij alleen reisde van Angola naar Portugal (notities PO 1, p. 28; notities PO 2, p. 7). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierdoor reeds aangetast wordt. Verzoekster heeft immers actief getracht te verbergen dat zij samen met haar zus reisde vanuit Angola. Verzoekster weet deze vaststelling niet om te buigen waar zij stelt dat zij loog over haar reisgezelschap uit angst geassocieerd te worden met de problemen van haar zus. Er dient op gewezen te worden dat dit verzoekster niet kan ontslaan van haar plicht ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster werd in dit verband overigens bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds gesprekken geïnformeerd van het belang dat zij de waarheid spreekt. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming veronderstelt een minimum aan vertrouwen in de autoriteiten waarvan men de bescherming vraagt. In dit verband moet ook rekening gehouden worden met het feit dat verzoekster op het moment van haar eerste persoonlijk onderhoud al twee jaar in België was. Waar zij betoogt dat in haar hoofde sprake was van een irrationele angst, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en na confrontatie met de gegevens uit het visum dossier, erkende dat zij samen met haar zus het land verliet en naar Portugal reisde. Overigens kan ook niet worden begrepen waarom zij angst zou hebben om met de problemen van haar zus geassocieerd te worden, nu volgens verklaringen haar voorgehouden problemen helemaal niets te maken hebben met de problemen van haar zus (notities PO 2, p. 7). Zelfs indien zij bij de indiening van haar verzoek angst had om met de problemen van haar zus geassocieerd te worden, kan niet worden begrepen waarom zij twee jaar later nog steeds voorhield dat zij haar zus niet kende. Waar verzoekster nog algemeen verwijst naar het standpunt van het UNHCR volgens dewelke de reisroute zelden van belang is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, toont verzoekster niet aan waarom de verklaringen over haar familiesamenstelling en het gegeven dat zij verzweeg samen met haar zus naar Portugal te zijn gekomen, niet mee in overweging zouden mogen genomen worden. *In casu* acht de Raad de informatie in het visumdossier relevant niet alleen met betrekking tot haar reisgezelschap maar ook met betrekking tot haar voorgehouden arrestatie omwille van haar politieke activiteiten, zoals hierna toegelicht. Met haar algemeen betoog kan zij in elk geval niet vergoelijken dat zij meermaals heeft getracht de asielinstanties te misleiden met betrekking tot haar familieleden en het gegeven dat zij samen met haar zus vanuit Angola naar Portugal is gereisd.

Met betrekking tot verzoeksters lidmaatschap van de organisatie JUAN stelt de Raad vast dat op basis van de documenten en haar verklaringen over de activiteiten van de vereniging kan worden aangenomen dat zij betrokken was bij deze vereniging in het verleden. Evenwel maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij hierdoor vanwege de Angolese autoriteiten geïdoleerd is of dit dient te vrezen, omdat haar verklaringen over de door haar voorgehouden arrestatie en detentie op 7 januari 2020 niet geloofwaardig zijn en zij verder ook niet aannemelijk maakt dat zij vanwege haar activiteiten voor deze organisatie zou geïdoleerd zijn door de Angolese autoriteiten.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat haar verklaring dat haar visum werd aangevraagd door haar oom B.K. naar aanleiding van deze arrestatie niet strookt met de inhoud van het visum dossier van haar zus V. B. met wie zij vanuit Angola vertrok (administratief dossier, map 'landeninformatie', stukken 2 en 3). In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"De informatie die daarin wordt weergegeven, stelt immers dat uw visum niet werd aangevraagd door uw oom B.(...) K.(...) (NPO 1, p. 12; NPO 2, p. 5 -7), maar wel door uw zus haar echtgenoot A.(...) N.(...) Z.(...). In datzelfde visumdossier werd overigens op de laatste pagina onder de titel Comprovativo de agendamento, letterlijk vertaald als Bewijs van planning teruggevonden dat reeds op 11 december 2019 een afspraak werd vastgelegd voor uw vier bovengenoemde familieleden en uzelf en dit voor 17 januari 2020, de dag waarop uw zus V.(...) B.(...) S.(...) L.(...) haar visumaanvraag ondertekende. Daarnaast legde A.(...) N.(...) Z.(...), de aanvrager, reeds op 6 januari 2020 een ondertekende verklaring neer omtrent de financiële aansprakelijkheidstermijn (zie visumdossier zus in blauwe map van administratief dossier). Dat reeds op 11 december 2019 een afspraak werd toegekend en op 6 januari 2020 een ondertekende verklaring ter staving van de visumaanvraag werd neergelegd, haalt de stelling dat uw visum door uw oom werd*

aangevraagd naar aanleiding van uw gevangenneming volledig onderuit (NPO 1, p. 12, 23; NPO 2, p. 5 - 6). Deze gegevens zijn dan ook een sterke aanwijzing dat u reeds eerder plannen had om het land te verlaten om redenen die losstaan van de arrestatie die u aangeeft als aanleiding voor het aanvragen van een visum. Deze arrestatie zou namelijk plaatsgevonden hebben op 7 januari 2020 en dus een maand nadat reeds u reeds een afspraak kreeg om een visum aan te vragen met de rest van uw familie met als doel het land te verlaten."

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen correct zijn en overeenstemmen met de gegevens van het visumdossier dat zich in het administratief dossier bevindt. Volgens haar verklaringen zou de arrestatie hebben plaatsgevonden op 7 januari 2020 en zou het visum zijn aangevraagd voor verzoekster door haar oom B.K. naar aanleiding van haar gevangenneming. Uit het visumdossier blijkt evenwel dat het visum waarmee verzoekster reisde werd aangevraagd door de echtgenoot van haar zus en dat daarvoor reeds een afspraak werd vastgelegd, inclusief voor verzoekster op 11 december 2019 en dus ongeveer een maand voor de beweerde arrestatie en detentie van verzoekster. Hieruit volgt dat reeds enkele weken voor de beweerde arrestatie en detentie van verzoekster stappen werden genomen om een visum te bekomen door een andere persoon dan degene die verzoekster verklaarde en kan dit uiteraard niet zijn aangevraagd naar aanleiding van verzoeksters arrestatie die immers enkele weken daarna zou hebben plaatsgevonden. Het gegeven dat verzoeksters verklaringen hierover niet stroken met de objectieve gegevens uit het visumdossier, en gelet ook op bovenstaande vaststelling dat zij trachtte te verbergen dat zij met haar zus uit Angola is gereisd, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij op 7 januari 2020 zou gearresteerd geweest zijn. De Raad stelt verder ook vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt om de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing op enige wijze te weerleggen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoeksters arrestatie wegens haar activiteiten bij JUAN verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij na haar ontsnapping ervoor koos om onder te duiken bij haar zus N., en de Angolese autoriteiten na haar ontsnapping blijkbaar geen actie ondernamen om haar te zoeken en zij op legale wijze Angola kon verlaten via de luchthaven. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Ten eerste kan niet worden ingezien dat u na uw arrestatie terugkeerde naar het huis van uw zus N.(...) M.(...), bij wie u reeds had gewoond in de periode van januari 2017 tot de dag van uw vertrek, 17 maart 2020, om daar vervolgens zes dagen een 'ondergedoken' leven te leiden (NPO 1, p. 5, 8, 25; NPO 2, p. 18) indien u persoonlijk vervolgd zou worden door de Angolese politie. Bovendien kwam de politie u gedurende die zes dagen geen enkele keer zoeken (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 18), hetgeen opnieuw strijdig is met uw gestelde vrees voor vervolging. Indien dat toen al niet het geval was, dient sterk te worden betwijfeld waarom dat nu opeens wel zou gebeuren. Ten tweede is het om diezelfde redenen bijzonder opmerkelijk dat u op legale wijze en met uw eigen paspoort het vliegtuig nam om het land te verlaten zonder daarbij enige problemen te ervaren (NPO 1, p. 11; NPO 2, p. 4 – 5). Dat u, of uw oom, de beslissing nam om een visum aan te vragen bij de Portugese ambassade om nadien naar Portugal te reizen, wanneer u zelf stelt dat u mogelijks gerepatrieerd zou kunnen worden door de Portugese autoriteiten, is op z'n minst even opmerkelijk. Bovendien is het allesbehalve geloofwaardig dat u dergelijke risico's zou nemen nadat (volgens uw beweringen) zelf klacht indiende over de verdwijning van uw twee collega's nadat deze gerepatrieerd werden van Portugal naar Angola en u dus goed op de hoogte was van het risico dat u dit mogelijks ook zou kunnen overkomen (NPO 1, p. 10 – 11, 15 - 16; NPO 2, p. 4 - 5)."*

De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing vast dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster indien zij vervolgd zou worden door de Angolese autoriteiten in de context die zij schetst zou terugkeren naar het huis van haar zus N. in afwachting van haar vertrek. Zij verbleef immers reeds sinds 2017 bij haar zus zodat dit minstens een zeer risicovolle plek was om onder te duiken. Verder is het ook weinig aannemelijk dat, indien zij daadwerkelijk na haar arrestatie en twee maanden detentie in het politiecommissariaat zou ontsnapt zijn, zij verder zonder enig probleem vanuit de luchthaven Angola zeven dagen later op legale wijze zou hebben kunnen verlaten. Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat de twee collega's van haar die verdwenen waren en voor wie zij zelf een klacht indiende, vanuit Portugal waren teruggestuurd naar Angola. Dat haar oom dan vervolgens een visum voor Portugal zou aanvragen naar aanleiding van haar arrestatie, waardoor zij dan hetzelfde risico zou lopen, is dan ook weinig aannemelijk. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen poging wordt ondernomen om de voormelde motieven in de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Deze elementen ondermijnen dan ook reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij op 7 januari 2020 zou zijn gearresteerd naar aanleiding van haar deelname aan een manifestatie van JUAN.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters relaas omtrent haar arrestatie verder aan geloofwaardigheid verliest doordat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar deze arrestatie

plaatsvond. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Overigens legt u over de plaats waar dit gebeurde wisselende verklaringen neer. Volgens uw verklaringen gedurende het eerste persoonlijk onderhoud van 30 maart 2022 gebeurde de arrestatie immers bij u thuis, aangezien u onder andere het volgende verklaart: Toen ik terug thuis kwam, werd ik opgepakt en ik ben dus naar het commissariaat gebracht. Ook de vraag of de drie andere manifestanten eveneens bij u thuis werden gearresteerd, werd door u beaamt (NPO 1, p. 15, 22). Gedurende het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2022 stelt u echter dat jullie met vier werden gearresteerd op de terugweg naar huis. Jullie waren op dat moment in Marginal, op weg naar Viana van waar u door zou gaan naar Kamama (NPO 2, p. 15)"*

Dat verzoekster geen eenduidige verklaringen weet af te leggen over de plaats waar ze werd gearresteerd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat ze tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat ze de andere personen waarmee ze gearresteerd werd leerde kennen onderweg naar huis, stelt de Raad vast dat uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster, na verklaard te hebben dat ze thuis werd gearresteerd, tot vier keer toe een vraag heeft beantwoord waarin vermeld werd dat ze thuis werd gearresteerd zonder te corrigeren dat ze gearresteerd werd onderweg naar huis (notities PO 1, p. 22-23). Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wat er gebeurde nadat de manifestanten uit elkaar waren gedreven, *"toen ik terug thuis kwam, werd ik op gepakt en ik ben dus naar het commissariaat gebracht"* en antwoordt zij, gevraagd of zij alleen bij haar thuis werd opgepakt, *"nee we waren met vier"* (notities PO 1, p. 22). Zo verzoekster verklaarde, gevraagd of de drie anderen ook bij haar thuis zijn opgepakt, antwoordt verzoekster *"ja want we waren op dezelfde weg in dezelfde richting aan het gaan"* (notities PO 1, p. 22), kan hieruit niet worden afgeleid dat zij hiermee bedoelde dat zij werden gearresteerd op weg naar huis, nu zij voordien uitdrukkelijk bevestigde dat zij en de drie anderen thuis werden opgepakt en zij ook daarna gevraagd of zij nog nieuws had van de andere drie die bij haar thuis werden opgepakt, evenmin corrigeerde dat zij niet bij haar thuis maar onderweg zouden zijn opgepakt. In het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde zij evenwel dat zij en drie andere betogers onderweg naar huis werden opgepakt (notities PO 2, p. 15). Hieruit blijkt dan ook dat verzoekster uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de plaats waar zij werd gearresteerd.

Verder stelt de Raad ook vast dat zij na haar vertrek geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten te komen over de stand van zaken met betrekking tot haar arrestatie en haar ontsnapping op 10 maart 2020. Volgens haar verklaringen werd haar vrijlating bewerkstelligd door haar oom B.K. via een politieagent, en stuurde deze oom de kopieën van haar paspoort door nadat zij deze was verloren in Portugal. Bovendien had zij volgens haar verklaringen kort voor het tweede persoonlijk onderhoud nog contact met hem (notities PO 2, p. 6-7). Er is dus geen reden waarom verzoekster niet met deze oom, die volgens haar verklaringen de hand had in haar ontsnapping via een bevriende politieagent, zou kunnen contact opnemen om meer te weten te komen over welke acties er eventueel zouden ondernomen zijn door de Angolese autoriteiten om verzoekster op te sporen. Hetzelfde geldt voor haar zus N. die nog steeds in Angola verblijft en die de contactpersoon zou zijn geweest voor de politieman bij haar ontsnapping. Dat verzoekster niet enthousiast is om nog geconfronteerd te worden met de problemen in haar land van herkomst, gezien haar psychologische problemen zoals die blijken uit het psychologisch attest, onder meer slaapproblemen, angsten en herbelevingen en donkere gedachten, zoals betoogd in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom zij geen poging zou ondernemen om meer te weten te komen via haar oom en zus, twee personen waarmee zij een goede band heeft. Er kan niet worden ingezien, noch blijkt uit de bewoordingen van het psychologisch attest, waarom deze psychologische problemen haar zouden verhinderen om contact op te nemen met twee personen die zij duidelijk vertrouwt en die volgens haar verklaringen direct betrokken waren bij haar ontsnapping.

De vaststelling dat verzoekster hiertoe zelfs geen enkele poging heeft ondernomen, tast dan ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar arrestatie en detentie in het kader van haar deelname aan deze manifestatie verder aan.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster, hoewel zij verklaart sinds juli 2018 actief te zijn geweest bij de organisatie JUAN, verder geen melding maakt van geloofwaardige problemen die zij zou hebben gehad met de Angolese autoriteiten omwille van haar betrokkenheid bij deze organisatie voor de ongeloofwaardig bevonden arrestatie. Zij maakt weliswaar melding van telefonische bedreigingen die zij ontving voor manifestaties, maar dit is een loutere bewering en uit niets kan blijken dat zij tijdens eerdere manifestaties werd gevisieerd. Verzoekster verklaart dat de organisatie manifestaties en optochten organiseerde, onder meer op 29 maart 2019 (notities PO I, p. 17) waar zij zelf aanwezig was en dat zij ook deelnam aan een manifestatie op 15 oktober 2019 (notities PO I, p. 20) en dat zij behalve de door haar neergelegde klachten van september en oktober 2019 nog andere klachten neerlegde, maar daarvan geen bewijzen heeft (notities PO I, p. 21). Evenwel maakt zij geen melding van concrete problemen die

zij persoonlijk zou hebben gekregen omwille van haar deelname aan deze activiteiten, de klachten die zij neerlegde of haar betrokkenheid bij de organisatie JUAN als dusdanig, andere dan de ongeloofwaardig bevonden arrestatie en detentie zoals hierboven besproken. De Raad merkt in dit verband ook op dat verzoekster verder zelf geen enkele objectieve informatie voorlegt met betrekking tot de publieke activiteiten van JUAN, hoewel zij verklaart dat hierover wel informatie moet te vinden zijn op het internet (notities PO 1, p. 17). Evenmin brengt verzoekster concrete informatie aan waaruit kan blijken dat leden van JUAN systematisch zouden worden vervolgd of dat zij louter omwille van haar activiteiten bij deze organisatie in het verleden in de negatieve aandacht zal komen van de Angolese autoriteiten.

De door verzoekster neergelegde documenten met betrekking tot haar activiteiten bij de organisatie JUAN, kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande nu verzoekster de voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten niet aannemelijk maakt. Verzoekster beperkt zich wat de beoordeling in de bestreden beslissing van de door haar neergelegde stukken betreft in het verzoekschrift tot de loutere stelling dat zij verschillende stukken ter staving heeft neergelegd maar dat de inhoud ervan niet werd onderzocht door verwerende partij, zonder daarbij aan te geven op welke wijze deze documenten alsnog een verklaring zouden kunnen bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden arrestatie en detentie.

De Raad besluit dat gelet op het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten en de informatie inzake het visumdossier van verzoeksters zus in hun samenhang bezien, verzoekster de door haar voorgehouden arrestatie en detentie naar aanleiding van haar deelname aan een manifestatie van 7 januari 2020 niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zij verder ook niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar activiteiten in het verleden voor deze vereniging vervolging riskeert in geval van terugkeer.

5.5. Met betrekking tot het seksueel misbruik dat verzoekster verklaard te hebben gekend, stelt de Raad vast dat verwerende partij voornamelijk steunt op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeksters zus met betrekking tot de sterfdatum van hun ouders, om te besluiten dat aan het seksueel misbruik geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekster verklaarde dat zij na de dood van haar ouders bij haar oom verbleef die haar misbruikte. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf verklaarde dat haar ouders zijn overleden in 2002 tijdens het tweede persoonlijke onderhoud (notities PO 2, p. 7) en dat zij daarna bij haar oom is ingetrokken. Bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster evenwel dat haar beide ouders overleden zijn in 2012 (verklaring DVZ, vraag 13 A). Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters zus, - die zoals blijkt uit de gegevens van de notities van diens persoonlijk onderhoud, opgenomen in het administratief dossier van verzoekster, werd gehoord op 3 augustus 2002 en dus kort voor het tweede persoonlijk onderhoud van verzoekster - de dood van haar ouders tijdens haar persoonlijk onderhoud situeert in 2002, daar waar zij bij de DVZ had opgegeven dat haar moeder was overleden in 2017 en haar vader in 2019. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeksters zus bij de indiening van haar verzoek zich dermate in de sterfdatum van hun ouders zou vergist hebben dat zij deze respectievelijk 15 en 17 jaar later zou situeren dan de werkelijke datum. Het feit dat verzoeksters zus haar verklaringen hierover aanpast 2 dagen voor het persoonlijk onderhoud van verzoekster, is dan ook minstens opmerkelijk te noemen en kan mede gelet op het feit dat verzoekster het bestaan van haar zus trachtte te verbergen er op wijzen dat deze verklaringen werden aangepast in functie van verzoeksters aangehaalde feiten van seksueel misbruik. Bovendien zijn ook verzoeksters eigen verklaringen over de sterfdatum van haar ouders niet eenduidig, zoals hierboven reeds aangehaald. Zo verzoekster niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de verklaringen van haar zus, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift kan evenwel geen abstractie worden gemaakt van de tegenstrijdige verklaringen van haar zus over de sterfdatum van verzoeksters ouders en het tijdstip in de procedure waarop zij haar verklaringen hierover aanpast en van haar eigen uiteenlopende verklaringen over de sterfdatum van haar ouders. Samen gelezen met het gegeven dat verzoekster het bestaan van haar zus aanvankelijk trachtte te verbergen en het gegeven dat de dood van haar ouders de reden was dat zij bij haar oom en tante moest gaan inwonen, doet dit in elk geval vragen rijzen over de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de periode waarin het zou hebben plaatsgevonden.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster slachtoffer is geweest van seksueel misbruik door haar oom, dit niet de aanleiding is geweest voor haar vertrek uit Angola, nu zij verklaart dat het seksueel misbruik stopte voor december 2016 en zij daarna bij haar zus N. introk en zij pas in 2020 Angola verlaten heeft. Verzoekster verklaarde verder dat zij na haar verhuis naar N. haar oom niet meer persoonlijk heeft ontmoet (notities PO 2, p. 10) en dat haar oom en tante evenmin problemen hadden met haar verhuis naar haar zus (notities PO 2, p. 10). Daarna heeft verzoekster geen melding meer gemaakt van seksueel misbruik en kan ook niet blijken dat zij in geval van terugkeer naar Angola niet opnieuw bij haar zus N. zou terechtkunnen. In elk geval kan uit de

gegevens van het rechtsplegingsdossier niet blijken dat zij geen andere mogelijkheid zou hebben dan opnieuw bij haar oom die haar zou misbruikt hebben te gaan wonen. De Raad minimaliseert geenszins de impact van seksueel misbruik op de slachtoffers ervan, maar kan enkel vaststellen dat verzoeksters vrees om slachtoffer te worden van seksueel misbruik door haar oom niet langer actueel is en er ook geen concrete indicaties zijn in het rechtsplegingsdossier dat zij in geval van terugkeer naar Angola hiervan opnieuw het slachtoffer dreigt te worden. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de zelfredzaamheid van verzoekster als dusdanig niets zegt over de geloofwaardigheid van het seksueel misbruik of de ernst ervan, maar dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar vrees om slachtoffer te worden van seksueel misbruik niet langer actueel is in haar individuele omstandigheden en zij ook de twijfels rond de periode waarin het misbruik zou hebben plaatsgevonden niet kan wegnemen.

Ook het psychologisch attest dat verzoekster heeft neergelegd kan de voorgaande analyse niet ombuigen. Verwerende partij motiveerde omtrent dit psychologisch attest correct: *"Zoals terecht wordt geschreven door de psycholoog gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een zekere mate van onzekerheid, wat kan leiden tot stress en bezorgdheid. Echter vormt een psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de andere psychologische problemen, namelijk sterke angsten, slaapstoornissen, herbelevingen, apathie, een constant gevoel van droefheid, donkere gedachten opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld dan een arts, die eventueel aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen de patiënt hem vertelt, bepaalde medische of fysieke problemen kan constateren. Verder geeft u op geen enkel moment gedurende de procedure kennis van enige bijzondere procedurele noden omwille van psychologische problemen. Wanneer duidelijk werd dat een gevoelig onderwerp als seksueel misbruik zou worden besproken, werd de nodige aandacht besteed aan steunmaatregelen. Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten en er werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Behalve dat u op een bepaald moment emotioneel wordt wanneer het seksueel misbruik wordt besproken, blijkt nergens gedurende het persoonlijk onderhoud dat u omwille van uw psychologische problemen werd verhinderd volwaardig deel te nemen aan datzelfde onderhoud, noch haalt u dit zelf aan. Tevens blijkt nergens in uw verklaringen dat u niet over het vermogen beschikt om uit te weiden over uw levensverhaal. In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest geen onvermogen aantonen om volwaardig aan de procedure deel te nemen, noch de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen, noch het bestaan van een risico op vervolging bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken."*

De Raad stelt vast dat uit de notities van beide persoonlijke onderhouds kan blijken dat verzoekster inderdaad de mogelijkheid werd geboden om bijkomende pauzes te houden en dat verzoekster op een bepaald ogenblik emotioneel werd, maar dat verder niet kan blijken dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om haar problemen op een coherente wijze uiteen te zetten. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoekster geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het seksueel misbruik dat zij zou hebben ondergaan, nu dit niet de concrete aanleiding is geweest voor haar vertrek uit Angola, en zij na de verhuis naar haar zus geen problemen meer gekend heeft. Verzoeksters betoog dat psychologen wel de capaciteit en expertise hebben om vaststellingen te doen aangaande de psychologische situatie van hun patiënten, en dat *in casu* het psychologisch attest een voldoende sterke indicatie is van het seksueel misbruik in een familiale context, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster maakt met dit betoog immers niet aannemelijk dat haar vrees voor vervolging omwille van het seksuele misbruik door haar oom nog steeds actueel zou zijn, noch dat zij in haar individuele omstandigheden ertoe gehouden zou zijn om opnieuw bij deze oom te gaan inwonen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Gelet op het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten en de overige stukken in het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolging omwille van haar politieke activiteiten in Angola niet aannemelijk maakt en zij

evenmin een actuele vrees voor vervolging omwille van het seksueel misbruik waarvan zij verklaart het slachtoffer te zijn geweest voor december 2016, aannemelijk maakt.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, zijnde de vervolging door de Angolese autoriteiten wegens haar lidmaatschap bij J., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en zij geen actuele vrees voor vervolging omwille van het seksueel misbruik waarvan zij verklaart het slachtoffer te zijn geweest voor december 2016, aannemelijk maakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoekster elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster de mogelijkheid kreeg tijdens twee persoonlijke onderhoudsbezoeken om haar vluchtmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET